

(המשך מעמוד 27)

לו נפלתי מהחלל. זה לא נכון. אנחנו לא מיסכנים, אבל הייתי רוצה שהילדים מתליאביב ירגישו מה שאני מרגישה, כשאני צריכה לישון במיקלט והם רואים את דאלאט.

„איזה עצבים, דווקא ביום ראשון הם היו צריכים להתחיל עם הקטיושות! בגללם הפסדנו דאלאט, התלונן יוסי סבאג. „אצלנו במיקלט,“ סיפר בגאווה גדי לוי, „הביאו טלוויזיה ציבעונית ואפילו וידיאו.“ „אצלנו במיקלט מגעיל, מחניק, אנשים זורקים את הגרביים והנעליים שלהם וזה נורא מסריח. המבוגרים מעשנים סיגריות ולא מתחשבים,“ אמרה בכעס גילה. „אצלנו דווקא מתחשבים האחד בשני, עוזרים זה לזה.“ מיהר להוסיף יוסי.

הילדים הפגינו לפנינו תרגילים לשעת-חרום: טיפסו בוריות של חתול בטלמית עד לפתחיההחרום, הצביעו בגאווה על המיקלטים, המתנוססים בכל פינה. „תראו מה זה, כל כמה מטרים מיקלט. אנחנו עיר־מיקלט.“ סיכם יוסי סבאג.

פטרייה

אדומה

ר ניגוד לילדים, האוהבים מאיד את עירם, המבוגרים היו מלאי טענות. רותי בן־סימון סיפרה, כי ברחוב שלה

הגדר הטובה

דגל ישראל ודגל לבנון במיצ' פה הגדר הטובה. ליד הדגלים שלט בשלוש שפות — ערבית, עברית ואנגלית — האומר: „בעורך לאחיך הלבנונים, אתה עוזר להילחם בטרוורזס הבינ־

לאומי.“ ליד השלט קופה ובתוכה מתבקשים המבקרים לתרום כסף לטובת חבורתו של סאעד חדאד. מעבר לגדר, בתחום שטח לבנון, נמצאת תחנת־השידור של חדאד קול התיקוה, המופ־עלת על־ידי אמריקאים, המעדיפים להתגורר בעיר מטולה.

בכרמיאל. „רק אחרי שהרמטכ״ל,“ כך אמר, „חתם לי שלא יהיו יותר הפגזות, חזרתי לכאן.“ כעת הוא אומר: „אני רוצה שירחיקו את הגבול. שיעלו על המחבלים ויגמרו אותם, פעם אחת ולתמיד. בגין הבטיח,

ובכתה. „שאלתי אם ניסתה להרגיע את הילדה והיא ענתה: „גברת, הייתי צריכה קודם־כל להרגיע את עצמי.“ מה עובר בראשה עד שהיא יורדת עם התינוקת למיקלט? „כל דבר עובר לי בראש, אין רגע של מנוחה. את במיטבה, את בבית,

צריך ללכת מרחק של 300 מטרים כדי להגיע למיקלט. היא אומרת: „איך שמת חילות ההפגזות יורדים למיקלט. אחרי ההיסטריה הראשונה נרגעים, נוצרים הווי ובידור. מעבירים את הזמן בשיחות, ב־בדיחות, במישחקי־קלפים. מסתירים את הפחד האחד מהשני.“

הבעייה של רחלה איבגי היא הילדים. „הם נכנסים לפאניקה ולא מפסיקים לבכות. אני פוחדת מהפגזות. את מתארת לעצמך מה זה לשמוע פיתאום באמצע הלילה, או כשאת במיקלחת, את הקטיושות? בפעם האחרונה הייתי אצל חברים, שיחקנו קלפים. פיתאום שמעתי הפגזה, חשבתי שזו איזה דלת שנטרקה, ואז ראיתי את הפיטרייה האדומה על ההר.“

רותי בן־סימון מטפלת בילדיהם של שחקני־הכדורסל אריה מנקין ורעייתו, פני־נה. „הייתי בבית עם שני התינוקות של מישפחת מנקין,“ סיפרה. „תיכף הכנסתי אותם לחדר־ביטחון. אמא שלהם היתה בתליאביב, כששמעה מה קרה בקריית־שמונה, תיכף חזרה.“

אילנה יששכר, אם לתינוקת בת שנה ובהריון מתקדם סיפרה: „שתינו רצנו למיקלט, נכנסנו לפאניקה. הילדה צרחה

מחכים

חיילי צה״ל ממתינים במיזנון חורשת טל. הם נמצאים בכוננות, אך אינם יודעים מתי יתחילו בפעולה. בינתיים נהנים.

„עיר מקלט“

כך מכנים ילדי קריית־שמונה את עירם. בתמונה: הילד גדי לוי בן ה־12 מדגים כיצד יוצאים מפתח־חרום במיקלט. הילדים מקבלים את המצב הקשה הרבה יותר קל מן המבוגרים והם אינם מתלוננים.

בגין צריך לקיים. בגין לא שווה גרוש אם הוא לא עומד בהטחות שלו לתושבי קריית־שמונה. „אל תלכלך על בגין!“ צועק לו משהו תוך כדי דבריו. „לג בעומר. ביום כזה אין מקום, בדרך־כלל, להכניס אצבע לחורשת טל. זהו יום חג לרשות־הגנים, והכניסה הינם. הפעם הפארק היפהפה ריק באדם.“

את יודעת שזה יבוא — אם לא עכשיו אז מחר. מחכים להפגזות. בכיכר המרכזית של קריית־שמונה יושב בים כל החבר׳ה בקפה טיגלית עם הפנים לטלוויזיה. דויד אלמקייס הציג לקליינטים שלו בווידיאו את הסרט שמונה וחצי. אלמקייס סיפר שעזב את קריית־שמונה אחרי ההפגזות בשנה שעברה ורכש דירה

חיילי צה״ל מבלים על שפת־הבריכה שבחורשת טל ולוג־מים ממיימה הזכית. החיילים הגיעו לחורשה בחגור מלא. אחד מהם אמר שהם נבחנו על־פי הקריטריונים של גידעון, המנהיג התנ״כ, אחד מהם אמר שהם נבחנו על־פי הקריטריונים של גידעון, המנהיג התנ״כ.